

Teal Scott:
Největší problém lidstva a jak ho
řešit
(přepis)

Ahoj všichni!

Několikrát jsem řekla, že nejpalcivějším problémem lidstva je pocit bezmoci. Co ho ale vlastně vytváří? Bezmoc je emoce a jak víme, jako taková je jen vedlejším produktem myšlenek. Jaké myšlenkové pochody nás tedy vedou k pocitu bezmoci? První, co člověka napadne je to, že nejspíš nikdo z nás nevěří, že si svou realitu tvoří sám. To je určitě tou myšlenkou, která způsobuje nejvíce utrpení. Ale o to ve skutečnosti vůbec nejde, přestože i tohle nám opravdu utrpení způsobuje. Ono by tomu tak totiž nebylo, kdybychom věřili, že nás kdokoli a cokoli vytváří naši realitu, miluje a tudíž nás trpět nenechá.

Myšlenka, která na této planetě způsobuje největší pocit bezmoci je, že utrpení nebo bolest jsou dobré. A tohle, moji drazí přátelé, je přesvědčení, které má téměř každý člověk na zemi. Vysvětlím vám to. Kdysi dávno předtím, než si vůbec dokážeme představit, bytosti zapomněly, že realitu tvoří mysl. Fyzická dimenze se totiž stala velmi opravdovou... více než sama ona mysl. Bytosti proto přestaly chápat, proč se jim dějou některé věci. A místo aby se cítily být obětí své vlastní mysli, cítily se být vydané napospas jejímu vnějšímu odrazu. Řekněme třeba fyzicky manifestovanému predátorovi. Začaly pociťovat bezmoc vůči vnější realitě a domnívat se, že za jejich utrpení může ten, kdo ji řídí. Došly proto k názoru, že jedinou cestou ke štěstí a bezpečí je přetváření vnějšího světa ke spokojenosti této vnější bytosti, která se na něj dívá. Tak např. když si vykopu dostatečně hlubokou díru, budu v bezpečí. Když zabiju predátora, budu šťastný. A tato myšlenka se začala šířit z jednoho druhu na druhý jako infekce, až tomu, že nemáme nad vnější realitou žádnou moc, uvěřili všichni. Stejně jako tomu, že jediný způsob, jak jí měnit, je měnit to, co je tam venku. Toto přesvědčení se stalo součástí inkarnace na planetu Zemi.

Od nepaměti se lidé snaží přimět ostatní k chování, díky němuž se oni sami budou cítit lépe. Od nepaměti nás učí, že sobectví je špatné. Proč? Protože vzhledem k tomu, že nevíme, že si svou realitu tvoříme sami, tak se pro nás chování ostatních stává velmi důležitým. Pokud se někdo chová ve svém vlastním zájmu a ne v tom našem, potom nemáme nic pod kontrolou. A tak si vytváříme vlády a náboženství, abychom si zajistili, že se budou všichni starat o dobro druhých. Naše štěstí závisí na ostatních a proto také oslavujeme myšlenku nesobectví. Ale to je, v případě že se rodíme do identity jedince, zkrátka nemožné. Proto sami sobě lžeme, když tvrdíme, že nesobectví možné je a že co víc, opravdu nesobečtí jsme, přestože ve skutečnosti to nelze.

Přesuňte se teď o miliony let dopředu do doby, v níž žijí i vaši rodiče. Můžu vám říct, že to, že jsme oproti jiným druhům tolik a tak dlouho závislí na svých rodičích, je jedním z nejlepších pomůcek jak prožívat kontrasty, které jsou součástí existence, kterou jsme si jako lidé vybrali. Rodiče tak na nás mají mnohem větší vliv než je tomu u jiných živočišných druhů. V době, kdy jste vyrůstali, se vaši rodiče, stejně jako všichni ostatní, cítili ohledně své reality bezmocní. Nemohli žít s představou, že jsou sobečtí a tak si ani nepřipouštěli, že vše, co dělají, PRO vás... chtějí, abyste se nějak chovali, atd... že to vše bylo ve skutečnosti pro ně samotné, nikoli pro vás. Našli si způsob, jak si udržet vlastní sebe-pojetí skrze následující přesvědčení, kterým krmili sebe i vás. “Je to pro tvoje vlastní dobro.” Tohle je věta, která stojí za veškerým zlem na zemi. Krmí nás touhle myšlenkou od prvního dne života. A to dokonce i v těch nejvíc milujících rodinách. Rozhodně tedy nemusíte mít rodiče, kteří vás trápí, aby se vám tohle přesvědčení zarylo pod kuži.

Necháváme svoje děti očkovat s tím, že je to pro jejich vlastní dobro. Zavíráme je na hodiny do vězení jménem škola s tím, že je to pro jejich vlastní

dobro. Vychováváme je způsobem, který je bolestivý jak pro tělo, tak ducha a tvrdíme, že je to pro jejich vlastní dobro. Vysvětlujeme jim, že jejich přání a touhy jsou zcestné a že si musí vybrat nějaké jiné... protože je to pro jejich vlastní dobro. My ale nikdy nemůžeme vědět, co je nejlepší pro někoho jiného. A pokud si myslíme že ano, potom si hrajeme na boha.

Můžeme vědět jen to, co je dobré nebo nejlepší pro nás samotné. Proto sami sebe obelháváme, když se domníváme, že někdy něco děláme pro dobro druhých. My se totiž nemůžeme od svého vnitřního smyslu vedení oddělit na dostatečně dlouhou dobu na to, abychom věděli, co je dobré pro někoho jiného. Můžeme mít nějaký názor, ale ten není nutně správný nebo špatný. Ale problém vězí v následujícím.

Děti, stejně jako my, postupně začnou věřit, že jejich rodiče mají možná pravdu. Možná to všechno vážně je pro jejich vlastní dobro. Rodiče přece ví vše nejlíp... Koneckonců na nich závisí naše přežití. A pokud jsou tak silní mocní, potom určitě věcem rozumí víc než my. A přesně ve vteřině, kdy nás napadne, že něco, co nám způsobuje bolest, je vlastně pro naše vlastní dobro, se začneme domnívat, že požitek je pro nás špatný, zatímco bolest je dobrá. A to je největší problém lidstva. Vnímáme bolest jako správnou. Rodiče nás trestají a přitom nám tvrdí, že nás milují a že je to pro naše vlastní dobro, takže si začneme s bolestí spojovat lásku. Naučíme se nedůvěřovat sami sobě a svému vnitřnímu smyslu vedení, o němž si myslíme, že nás svádí z cesty, protože nám říká, že se nám líbí dělat něco, o čem máma říká, že je to špatné a že taky nám říká, že když nás má máma ráda, tak to nějak bolí. Začneme si myslet, že je něco špatně, když cítíme radost a potěšení a nedůvěřujeme svým tužbám. Vzdáváme se myšlenky, že štěstí je důležité a domníváme se, že je možné klást důraz na všechno to ostatní. Jako např. všechno to, co nám někdo

řekl, že musíme dělat... i když nám to vůbec nedělá radost. Jenže filantropie ve smyslu naprosté nesobeckosti je nemožná. Protože 3. fyzická dimenze je navržena tak, že se rodíme do jedné uzavřené perspektivy fyzického těla jedince, kterému dáváme nějaké jméno. Každý zažíváme svou realitu pouze a jedině skrze tuto perspektivu.

Možná můžeme ukázat druhým laskavost a lásku a myslet si u toho, že vychází ze stavu altruismu, ale pokud půjdeme až ke samotnému kořeni věci, zjistíme, že důvod, proč chceme někomu tyto emoce projevovat, proč chceme, aby byl někdo šťastný, je, že to činí šťastnými NÁS SAMOTNÉ. Žádné jednání na tomto světě tak není zcela nesobecké. Pokud nechá matka očkovat své dítě, potom to není kvůli němu, ale kvůli tomu, že ona sama by se cítila hrozně, kdyby ho viděla umírat na nějakou nemoc. Proto se domnívá, že očkování zabrání tomu, aby takovou bolest kdy pocítila. Ve skutečnosti nemůže vědět, jak by se její dítě ve chvíli, kdyby opravdu onemocnělo, cítilo. Může vědět jen jak by se cítila ona sama a tomu se také snaží vyhnout.

Musíme si uvědomit, že takhle se chovají úplně všichni na světě. Je nemožné, aby někdo jednal ve vašem nejlepším zájmu, protože každý může jednat jen sám za sebe. Ostatní nikdy nemohou plně jednat v našem zájmu a proto lžeme sami sobě, když si myslíme, že trpíme kvůli tomu, jak nás druzí (ne)milují. Stejnou lží je, když se domníváme, že utrpení nás dělá lepšími. A jakmile si tohle namlouváme, tak je pro nás velmi těžké se té bolesti zbavit. Myslíme si totiž, že nám prospívá. Obhajujeme ji, vnitřně se jí oddáváme, jsme přesvědčeni, že když se jí zbavíme a půjdeme vstříc radosti a potěšení, budeme pro společnost hrozbou, budeme špatní, opuštění a nehodní lásky.

Nikdy ve skutečnosti neděláme nic pro druhé. Vše totiž děláme jen proto, že se díky tomu my sami cítíme a nebo si myslíme, že se díky tomu budeme cítit lépe. A přesně takhle je to správně, protože jedině takhle se člověk zavazuje ke své individuální perspektivě a zůstává v souladu se svým individuálním štěstím, které pomáhá růst nikoli jen jemu, ale i Vesmíru jako celku. Proto by také Vesmír, tedy bůh, nikdy nechtěl, aby to bylo jinak. Utrpení je umocňováno principem odměny a trestu.

Schválně se podívejte na své vlastní dětství. Copak jste nebyli odměňováni za to, že jdete proti svému vnitřnímu systému vedení? Rodiče chtěli, abyste dělali něco, o čem si mysleli, že to jim samotným udělá dobře, zatímco pro vás to bylo nějak bolestivé? Pokud jste tu bolest podstoupili, potom vám třeba dali lízátko. A nebo samolepku. Jen si vzpomeňte na návštěvy u doktora... Co jste si z té zkušenosti vzali? Myšlenku, že odměna přichází k těm, kdo trpí. K těm, kdo zažívají nějakou bolest. K těm, kdo ignorují svůj vnitřní hlas. K těm, kdo nenaslouchají sami sobě. Kdo neposlouchají své vnitřní volání po tom, co by jim přineslo radost a namísto toho jdou proti němu. Zkrátka uvěříme tomu, že si zasloužíme odměnu pouze až po nějakém utrpení. Proto na sebe také umíme být hodní jen když se nejprve nějak potrestáme. Určitě jste někdy použili větu, "To si nech na horší časy." Problém je ten, že vůbec nějaké horší časy potřebujeme a potřebujeme je proto, abychom si vlastně ospravedlnili to, co si na ně šetříme. Domníváme se, že šetření je zdravé a přitom se jím často trestáme. Je to trest v podobě držení se zkrátka. A potom se divíme, proč jdeme proti své intuici a proč sami sobě tolik nedůvěřujeme.

A to není všechno! My jsme si totiž vytvořili i celá náboženství, která tohle celospolečenské přesvědčení odráží. Vezměte si třeba příběh Ježíše.

Většina světových náboženství nás učí, že život je plný zkoušek a překážek. Jako kdyby na sebe-obětování bylo něco krásného. A pokud všechny ty zkoušky a bolest překonáte, potom půjdete do nebe a nebo dosáhnete osvětlení. Naše společnost oslavuje ty, kteří žili úplně mimo napojení na sebe sama. Vyzdvihujeme lopotění se a dokonce i tragédii jako jakýsi triumf. Nevěříte? Potom se příště podívejte na Olympiádu. Věříme, že si zasloužíme vítězství pouze pokud zažijeme něco hrozného. Moříme se na vysoké škole kvůli titulu, trpíme v práci, kterou nesnášíme kvůli penězům a povýšení. Všechny pocty, medaile a pomníky patří těm, kdo se s životem potýkali ze všech nejvíc.

Tak co třeba všechna ta běžná anglická (česká) úsloví. Škoda každé rány, která padne vedle. Trpělivost růže přináší. Koho pánbůh miluje, toho s křížkem navštěvuje. Schovej si to na horší časy. Osvícení vyvěrá z utrpení. Bez práce nejsou koláče. Pečení holuby nelítají do huby. Někdy prostě musíš dělat i to, co nechceš. To je holt život. Co tě nezabije, to tě posílí. Pánbůh nikdy neřekl, že to bude jednoduché. Řekl jen, že to bude stát za to. Život nemá být jednoduchý. Lehce nabyl, lehce pozbyl.

Já si myslím, že je načase, abychom s tím skončili! Takže jak na to? Zavřete na chvíli oči a představte si, jak pozorujete sami sebe po jeden týden svého života. Podívejte se na všechno, co vám způsobuje nějakou bolest. Přehrávejte si v mysli všechny ty scénky. Zeptejte se sami sebe, jak a proč se jí oddáváte? Čím ji v daném okamžiku umocňujete? S čím to bojujete, protože se domníváte že jednou za to budete nějak odměněni? Jaký druh bolesti podstupujete, protože se domníváte, že vás pak budou mít druzí radši nebo že se vám za ní dostane jejich uznání? Jakým způsobem na ní závisíte a jak si jí ospravedlňujete, protože ve skutečnosti si myslíte, že vás dělá "lepšími"?

Kterým svým touhám se vzpíráte, protože se bojíte, že když si je dopřejete, tak budete za špatné? Co říkáte svým dětem a přátelům? Učíte je, aby ve vlastním zájmu ignorovali svoje přání a tužby, přestože ve skutečnosti si jen myslíte, že VY SAMI budete šťastnější, pokud něco (ne)udělají?

Položím vám několik krátkých otázek, které vám pomůžou rozeznat, co se to vlastně snažíte objevit, až si budete představovat ten jeden týden svého života. Pomůžou vám identifikovat způsoby lpění na bolesti a jaké biče si to na sebe pletete.

- Patříte do církve, která vám nic neříká jen proto, že chcete jednou jít do nebe? Obětujete se pro své děti, snoubence nebo kolegy?
- Vzdáváte se něčeho, co byste chtěli ve jménu někoho jiného? Odepíráte si věci tím, že si je schováváte na horší časy?
- Trestáte se nějak, abyste pak měli důvod odměnit se něčím, co byste chtěli mít nebo dělat?
- Máte práci, kterou nesnášíte, protože za ni dostáváte zapláceno?
- Snažíte se žít nesobecky, abyste si tak zasloužili lásku, něco po čem toužíte a nebo štěstí či přízeň osudu?
- Zůstáváte v bolestivém vztahu, protože si myslíte, že to z vás dělá lepšího člověka nebo proto, že zaměňujete závislost na partnerovi, i když se k vám nechová hezky, s láskou?
- Obáváte se věcí, které se ještě ani nestaly, protože se domníváte, že se jim tak budete moct nějak vyhnout a nebo protože se bojíte, že vás Vesmír bude chtít před tím, co se na vás řítí, zaslepit?

- Odkládáte vše, co vám dělá radost, protože máte přece důležitější věci na práci? Např. připravujete pro celou rodinu snídani, přestože byste své ráno raději začali jógou.
- Neposloucháte své potřeby, protože se domníváte, že jsou ostatním na obtíž?
- Raději ani nezkoušíte dělat něco, co jste vždycky chtěli, protože to není praktické a nebo se má za to, že byste se tím pořádně neuživilí?
- Trávíte čas s lidmi, se kterými se necítíte dobře?
- Vadí vám, když vám druzí dávají najevo přízeň, povzbuzují vás a vysekávají vám komplimenty?
- Obviňujete se ve snaze být lepšími?
- Nalháváte sami sobě, že něco děláte rádi, protože si myslíte, že byste měli?
- Udržujete své závazky bez ohledu na to, jak moc jsou pro vás bolestivé?
- Říkáte ano, i když chcete říct ne?
- Jste závislí na bolesti a na sebe-zdokonalování, protože se domníváte, že jediný způsob, jak si zasloužit lásku, je ve všem se zlepšit?
- Bráníte a ospravedlňujete svá přesvědčení, která vám působí bolest?
- Musíte neustále dělat něco produktivního, protože dělat věci jen tak pro zábavu není dostatečně dobrý důvod?
- Žijete podle toho, co musíte, namísto toho, co byste chtěli?

Způsobů, jakými se bolesti oddáváme a umocňujeme ji, je mnoho, protože si prostě myslíme, že nás dělá lepšími a že nám přináší lásku.

Nemůžeme se jí zbavit, protože se k ní sami poutáme a sami ji neustále znásobujeme. Zkuste se podívat na svůj život a najít v něm oblasti, v nichž lpíte na bolesti. Až je najdete, zastavte se a zeptejte se sami sebe, co byste mohli změnit. Co byste mohli udělat právě v tuto chvíli, kdy si způsobujete nějakou bolest, abyste směřovali k pocitu radosti? Vyberte si tři scénáře, u nichž víte, že budete schopni udělat nějakou pozitivní změnu. Že si v nich namísto utrpení vyberete radost a od své bolesti se oprostíte. A jak si budete svůj život procházet den ode dne, tak po vás budu chtít, abyste se ihned jak pocítíte nějakou bolest, zastavili a zaregistrovali, co se děje a zeptali se sami sebe, jak a čím si tento pocit způsobujete. Jakou v něm hrajete roli? Protože to, co dělají ostatní neovlivníte. Pod kontrolou máte jen sami sebe, své myšlenky a své činy. Co si tedy myslíte nebo děláte, že vám to ve výsledku způsobuje nějakou bolest? Čím jí posilujete?

Až to zjistíte, změňte to. Udělejte cokoli, po čem víte, že se budete cítit lépe. My lidé jsme ve skutečnosti velice krásný druh. Z celého srdce totiž chceme být dobří. A protože si myslíme, že dobrými se stáváme skrze utrpení, tak si ho ospravedlňujeme a držíme se ho zuby nehty. Chceme totiž být dobří, abychom mohli být milováni. Proto asi zase tak hrozný druh nebudeme, co myslíte? Tento problém jako lidstvo vyřešíme jedině tehdy, až k tomu nejprve nalezneme odvahu každý sám za sebe.

Už jsem to několikrát řekla. Naše kultura není ničím jiným, než mozaikou maličkých kousků. Proto také dokud se ta nejmenší částička, tedy jedinec, nerozhodne, že už nechce dál trpět, že už nechce svou bolest obhajovat a dál ji umocňovat a že namísto toho chce být šťastný, tak dál povedeme války, budeme k sobě krutí a nespravedliví jeden k druhému. Svolení skoncovat s utrpením ale také musíme dát jeden druhému. Bolest a

utrpení nejsou láska. Nedělají z nás nikoho lepšího. Naopak jsou tím, co nás často vede k pravému opaku dobra a lásky. Ve skutečnosti za činy každého sériového vraha, násilníka, výtržníka, znásilňovače, válečného zločince... stojí bolest a utrpení.

Mějte se krásně.